SENTINELA

ANUL IV, Nr. 8
21 Februarie 1943

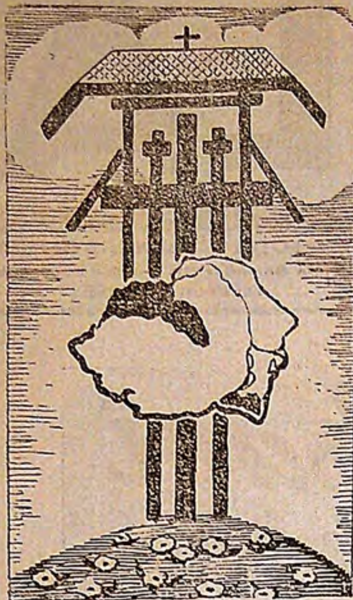
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

Alături de celelalte arme ale armatei noastre, aviaţia a fost deasemenea la înălţime, contribuind din toate puterile la efortul comun şi având aceeaşi ţintă: nimicirea totală a duşmanului şi a tuturor mijloacelor sale de luptă.

Sborul falnic al aviatorilor români în văzduhul rusesc este o dovadă vie a cutezanţei româneşti ce ne-a ţinut dârji peste veacuri. In aceste vremuri de crâncene lupte eroii aerului se reped din Cer ca nişte Arhangheli răzbunători, trimişi de Dumnezeu să samene moarte şi foc asupra duşmanilor Crucii. In timpul acestei ierni bravii sburători au avut de învins năprasnicile geruri şi viscole, dar cu sforţări supraomeneşti ei au biruit toate piedecile şi au fost neadormiţi la datorie, venind în ajutorul camarazilor din liniile de luptă. Curând, soarele primăverii va dărui noui posibilităţi şi avânturi sburătorilor noştri, cari se vor repezi dintre nori ca nişte vulturi asupra duşmanului, aducând victoria.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.
Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

DOI EROI

Pe Don o Mare Unitate română de infanterie, ocupa un sector întins în faţa poziţiilor bolşevice.

Inamicul, pentru a-şi da seama de puterea de foc a românilor care ocupau acest sector, încerca ziua şi noaptea recunoaşteri şi incursiuni care uneori luau înfăţişarea unor puternice atacuri.

Dar dârzenia românilor nu cunoaşte limită atunci când flăcăii noştri trebuie să-şi apere terenul cucerit, fie el chiar acolo în inima Rusiei bolşevice.

In ziua de 19 Octomvrie 1942, inamicul porneşte la atac cu forţe masive ca să străpungă poziţiile ocupate de Români.

Câteva unităţi dintr'un regiment de Dorobanţi, se aflau pe poziţie la aripa dreaptă a Marei Unităţi împreună cu Divizionul II, dintr'un regiment de artilerie.

Presiunea bolşevică este din ce în ce mai mare, dar bravii dorobanţi şi artilerişti, se'ncleştează cu inamicul într'o luptă crâncenă şi isbutesc să-l dea peste cap.

Plutonul de legătură din compania 5-a comandat de sublt. Mihuţă Nicolae, face minuni de vitejie, pricinuind duşmanului pierderi sângeroase.

De asemeni, Divizionul II obuziere şi bateria 6-a, în frunte cu bravul locot. Ciprian Marin, stăvilesc, decimează şi risipesc toate avalanşele bolşevice.

Prin viguroasa acţiune a unităţilor comandate de locot. Ciprian şi sublt. Mihuţ, resturile de forţe ale inamicului s'au retras în debandadă. Pe terenul din faţa poziţiilor române, au rămas sute de morţi şi important material de războiu de unde nu au lipsit nici tancurile.

In atac sau în apărare românii au dat dovadă de un înalt spirit de sacrificiu pentru Ţară, Rege şi Neam.

Cei doi bravi ofiţeri au fost citaţi prin ordin de zi pe Divizie.

DE ZIUA OSTAŞULUI

Răsăritul a fost o veşnică ameninţare pentru poporul nostru, iar asigurarea frontierei dela răsărit a fost una dintre cele mai grave probleme din istoria noastră. Luptând în răsărit, armata Mareşalului Antonescu îşi îndeplineşte astăzi ca şi în trecut, cu o vitejie recunoscută de toată lumea, misiunea ei istorică — de luptă de apărare împotriva hoardelor răsăritene.

O ştim toţi Românii asta şi suntem strâns uniţi, lângă armata noastră vitează. Suntem în rânduri alături de ostaşii noştri, le urmărim cu mândrie nemărginită faptele de eroi, spiritul lor de jertfă pentru Patrie, pentru apărarea drepturilor şi asigurarea viitorului ei. Armata ne dă azi, ca şi în trecut, încrederea cea mai mare în neamul nostru şi în viitorul său.

Că toată naţiunea este solidară, alături de armată, a arătat-o în nenumărate rânduri, şi mai ales cu prilejul apelului lansat de Consiliul de Patronaj în luna August a anului trecut, când mic şi mare, bogat sau sărac au dat haine călduroase pentru ostaşii noştri de pe front.

Cum au primit ostaşii noştri aceste daruri ale naţiunii, se vede bine din numeroasele scrisori de mulţumire pe care le-au adresat din tranşee.

Trebue să răspundem cu căldură, întotdeauna, la datoria pe care o avem faţă de ostaşii noştri.

Duminică, 21 Februarie, de „Ziua Ostaşului", Consiliul de Patronaj, cheamă din nou pe toţi Românii să răspundă la datoria pe care o au faţă de cei din tranşee, cerându-ne obolul destinat nevoilor ostaşului.

Nu este vorba atât de nevoile personale ale ostaşului, pentrucă grija supremă o are în această privinţă administraţia militară. Este, însă, vorba de alte nevoi, de alte dureri ale ostaşului, şi anume este gândul ce poartă pe ostaş la cei de acasă.

Plecând la luptă pentru apărarea ţării, el şi-a lăsat acasă familia în greutăţi, pentrucă, desigur, nevoile pe care le are o familie sunt mai mari dacă lipseşte braţul de muncă al bărbatului.

Ostaşul nostru trebue să fie încredinţat că, la rândul ei, naţiunea întreagă înţelege să-i ocrotească familia. Singurul mijloc, deci, de a ne arăta dragostea faţă de ostaş, este de a veni în ajutorul familiei sale.

Acesta este scopul acţiunii întreprinse de Consiliul de Patronaj sub numele de „Ziua Ostaşului", când naţiunea întreagă vine prin obolul ei, în ajutorul familiilor bravilor noştri luptători.

„Ziua Ostaşului", este ziua datoriei naţionale, dela care nu ne putem da înlături nici bogat, nici sărac.

Ajutorarea celui nevoiaş este în general o datorie creştinească. Ajutorarea familiilor mobilizaţilor este, însă, o poruncă naţională. Este o datorie pe care ostaşul nu ne-o impune. El ne dă totul şi nu ne cere nimic în schimb. Dar este datoria tuturor Românilor de a ne solidariza cu armata noastră.

Să dăm, deci, cu toată inima la colecta deschisă de Consiliul de Patronaj, pentru Ostaşul nostru, pentru ajutorarea familiei sale!

S.

SPRE SLAVĂ!..

Puhoaiele de moarte ce cresc în răsărit
De piepturile voastre s'au spart ca de [o stâncă
Făcut-aţi zid din ele, c'aşa vă e sortit,
Să fiţi scut altor neamuri, spre lumi de [noapte-adâncă.

Sunteţi copii ai Romei şi asta n'o uitaţi,
E'n voi un sânge nobil, de o esenţă rară,
Prin voi — ieri în cohorte, iar azi din [nou soldaţi! —
Şi azi e cunoscută tăria-i milenară.

Azi Roma cea eternă e mândră iar de [voi
Prin fapte mari de arme voi scriţi în [Marea Carte
— Cu paloş de arhanghel şi sânge de [eroi —
O pagină ce însăşi Istoria desparte!

Spre voi priveşte-o lume şi zeci de mii [de fraţi
Şi mii de ochi şi braţe, nădejdea lor în- [treagă
Doar către voi se'ndreaptă: prin voi ei [sunt salvaţi
Prin voi salvaţi pământul şi ţara ce vi-i [dragă!

Spre slavă! Spre lumină! Spre soare şi [azur!
Păşiţi mereu'nainte, pe drumul către [glorie!
Acesta vi-i destinul şi nu va fi sperjur:
Voi auziţi ce strigă? Victorie! Victorie!

Sunt trâmbiţe de-aramă! Cuvântu'n [zări pornit
Cuprinde tot văzduhul şi-acum ajunge [tunet;
Din veac în veac va creşte şi-astfel, la [infinit,
Pământ şi cer purta-vor în veci a lui [răsunet.

ALEXANDRU DRĂGHICI

O parte din împlinirile Consiliului de Patronaj

A. *Pentru asistenţa copilului*: 5.457 cantine şcolare întreţinute în toată ţara; 2.940.731 mese gratuite servite copiilor la Bucureşti, în cantine, cămine de zi, solarii etc.; 65.769.728 lei, reprezentând în bani şi produse, costul meselor oferite copiilor în cantinele şcolare din provincie, întreţinute de Consiliul de Patronaj.

B. *Pentru asistenţa de războiu* (familiile nevoiaşe de mobilizaţi, răniţi, daruri pentru ostaşii mobilizaţi): 1.097.791 de obiecte de haine călduroase colectate şi trimise ostaşilor de pe front; 178.918.059 lei, reprezentând asistenţa acordată de Centrala Consiliului de Patronaj familiilor mobilizaţilor, răniţilor etc.; 81.507 familii de mobilizaţi au fost ajutate cu bani şi produse de către Organizaţiile exterioare ale Consiliului de Patronaj până la 31 Martie 1942.

C. *Asistenţa populaţiei nevoiaşe:* 1.406.150 mese oferite gratuit şi în preţ de cost muncitorilor manuali şi intelectuali din Bucureşti; 230.503 familii nevoiaşe au fost ajutate până la 31 Martie 1942, de Organizaţiile exterioare ale Consiliului de Patronaj; 11.431 persoane izolate în suferinţă au fost ajutate până la 31 Martie 1942; 11.333.180 lei, reprezintă asistenţa cu alimente a populaţiei nevoiaşe din Bucureşti, între 1 Octomvrie — 31 Decemvrie 1942; 214.333 perechi de încălţăminte de cauciuc au fost distribuite gratuit şi cu preţ redus.

D. *Alte opere:* 163.170.609 lei, reprezintă subvenţii acordate Asociaţiilor şi Societăţilor de Binefacere, Organizaţiilor Exterioare ale Consiliului de Patronaj, Fundaţiilor, Universităţilor etc.; 24.860 familii române de peste Bug au fost ajutate între 2 August — 20 Decemvrie 1942; 400.000 kg plante medicinale verzi au fost colectate şi servesc la prepararea drogurilor, ceaiurilor şi altor produse farmaceutice necesare mai ales spitalelor.

Ce scria istoricul Bălcescu

„Așezată la porțile Răsăritului și în trecătoarea barbarilor mai mult de opt secole îi văzu trecând pe pământul ei“...

Așa scria odinioară Nicolai Bălcescu, în paginile sale de foc, vorbind despre veghea necurmată a străbunilor în această Dacie eroică pentru care luptăm astăzi, pentru ale cărei fruntarii vom lupta mereu, atât cât va mai bate în piept o inimă românească, atât cât va licări în minte gândul conștiinței noastre naționale.

Sentinelă neadormită la porțile Europei, — așa a stat de veacuri poporul românesc, așa ne aflăm și astăzi, când luăm parte la războirea dintre armatele luminoase ale Crucii și hoardele întunecate ale păgânismului.

Știm din experiența trecutului, că pământul acesta sfințit de sângele strămoșesc, — brazda aceasta care ne hrănește pe noi și familiile noastre a fost întotdeauna ținta lăcomiei vecinilor răi și suntem pe deplin încredințați că numai prin luptă grea și jertfă eroică vom putea ieși învingători, păstrând neștirbită moșia noastră.

Când după umilința sfâșierii hotarelor a sunat ceasul desrobirii fraților basarabeni și bucovineni, bănuiam câte greutăți vom întâmpina, câte lupte și câte sforțări vor trebui până vom lua înapoi ce ni se furase. N'am șovăit, însă, nici o clipă, pentrucă în sângele nostru poruncea glasul de tunet al strămoșilor, pentrucă din istorie știam că lupta sângeroasă a fost temeiul de viață și stema de mândrie a Porului Românesc.

De aceea, inima neamului întreg a fost lângă ostașii care au purces cu hotărîre, împreună cu viteaza armată germană, să repare nedreptatea ce ni se făcuse și să readucă, iarăși, liniștea și siguranța între granițele țării.

Prin firea noastră lipsită de ură și lăcomie, noi n'am dorit decât ca Dumnezeu să ne ajute, spre a putea munci alături de celelalte popoare europene, în legea și limba noastră, într'o țară liberă și respectată, așa cum a fost întotdeauna România.

De aceea, între cei rămași în Patrie și ostașii de pe front a fost mereu o caldă legătură, o contopire de nădejde, sprijinită pe credința în sfințenia cauzei noastre. Acolo, în răsăritul îndepărtat neamul întreg trăia clipele grele ale atacurilor, pentrucă luptau cei mai dragi și bravi fii ai țării, pentrucă erau sânge din sângele nostru, din vinele aceluiași popor românesc, căruia soarta i-a hărăzit numai rare clipe de liniște în curgerea vijelioasă a veacurilor.

Cum s'au luptat flăcăii noștri și cât de crâncen luptă și astăzi, stăvilind puhoiul adus de ger și de viscol, nu mai este nevoie s'o spunem noi.

Gazetele țărilor aliate și neutre scriu zilnic lungi și călduroase articole despre misiunea europeană a României, vorbind cu admirație despre unirea ce există între conducător și cei conduși, între populația din țară și luptătorii ei. Atitudinea demnă ce-o arată astăzi toate păturile sociale dela noi, în fața greutăților războiului, dovedește marea înțelegere a Românului în fața primejdiei dela răsărit, și convingerea adâncă în victoria luminoasă ce ne așteaptă la capătul sforțărilor, ca o răsplată a lui Dumnezeu.

Căci, după cum a spus de curând și d-l profesor Mihai Antonescu, la întrunirea dela sediul Asociației Româno-Germană, — *comunismul și năvala din răsărit, o fi pentru alții o simplă teorie, pentru noi însă, prin încălcarea Basarabiei și Bucovinei, a fost o dureroasă constatare și un amar adevăr.*

Iar, ca un răsunet european al celor mărturisite de înaltul nostru dregător, a răspuns, imediat ministrul german, d-l dr. Paul Schmidt, ce se afla de față, prin următoarele cuvinte:

„România îndeplinește în această luptă o misiune pe care istoria i-a încredințat-o de nenumărate ori în contra năvălirilor din Răsărit. Din câte cunosc din istoria poporului român,—a spus d-l Schmidt, nu știu nici un caz în care această țară să se fi sustras dela chemarea sa istorică sau de la responsabilitatea pe care o avea față de spațiul său. Acest spațiu nu se mai mărginește astăzi la o porțiune de Sud-Est, ci înseamnă Europa însăși“.

România în misiune europeană în calea barbarilor din răsărit!— această mărturisire a unui distins oaspete european, o subliniem cu mândrie, pentrucă ea ne este adânc întipărită în Evanghelia Neamului nostru, așa după cum ne spune și marele nostru istoric Nicolai Bălcescu, ca unul care s'a încălzit cel mai mult la flacăra trecutului strămoșesc.

Ce scria odinioară Bălcescu, o spune azi toată Europa!

I. VALERIAN

Sentinelă pe front

Tradiție și continuitate

Cercetând cauzele care au dat Japoniei uimitoarea forță de neîncetată propășire în toate domeniile, istoricii străini sunt de acord să recunoască în continuitatea tradiției naționale și monarhice, izvorul dârzeniei, harnicului popor din Extremul Orient.

Baza însăși a stabilității orânduirilor în Japonia, stabilitate care nu împiedecă întru nimic adoptarea tuturor descoperirilor și binefacerilor civilizației în neîncetată prefacere, o constitue continuitatea monarhică a aceleeași familii imperiale, a cărei origină tradiția japoneză o fixează în anul 660 înainte de era creștină.

In persoana sa, Impăratul reprezintă simbolul însuși al măreției naționale și cum ea trebue să trăiască în nesfârșitul mers al timpului, continuitatea dinastică este considerată ca un adevăr indiscutabil, ca o realitate vie ce constitue temelia neîntreruptei existențe.

Tradiția este ceva specific fiecărei țări fiecărui neam. Ea înseamnă trainica legătură ce unește generațiile între ele; ea înseamnă dragostea față de pământul țării, față de limba și credința părinților noștri, înseamnă nădejdea în vlăstarele tinere ale neamului, înseamnă venerația față de cei ce odihnesc de mult în umbra cimitirelor.

Cultura, libertatea, ridicarea spre căile indicate de fireasca propășire, trebue să fie luminate de tradiție, pentru a nu se produce zguduirile ce pot trimite neamurile spre marginile haosului.

Tradiția impune dela sine, pentru țările monarhice, continuitatea dinastică și aceste principii solide se pot vedea și în Istoria trecutului nostru, când cercetăm motivele pentru care înaintașii noștri au socotit Dinastia, în permanenta ei continuitate, drept așezământul de bază care să prezideze, în calitate de arbitru suprem, diriguirea organismului de Stat.

„Imperiul japonez este și trebue să fie condus de o linie neîntreruptă pentru eternitate“, spune articolul prim din Constituția japoneză, vorbind despre Impărat care este deasupra tuturor partidelor, tuturor castelor și tuturor claselor sociale, simbol plin de prestigiu care asigură firul continuității.

Religia de bază a tuturor componenților neamului nipon, scoțând în evidență două calități inițiale în viața oricărui cetățean, naționalismul și dinasticismul, nu este de mirare că mereu a domnit o îmbinare armonioasă și trainică a sentimentelor ce leagă între ele Popor și Dinastie, grație înaltului spirit de răspundere de care erau animați toți cei chemați la conducerea treburilor publice.

Dinastia, ca simbol al aspirațiilor naționale, cumpănă a dreptății istorice, are nevoe de sprijinul și de concursul tuturor oamenilor clar văzători, și principiul este valabil oriunde, căci așa cum spunea regretatul Rege Carol I, întemeetorul Dinastiei noastre, când preciza că România modernă e opera românilor, el, Suveranul: „n'ar fi putut face nimic fără concursul oamenilor eminenți care au lucrat cu credință pentru consolidarea Patriei“.

Permanenta continuitate dinastică, servită de prevederea și cuminția oamenilor cu grije de viitorul și continuitatea neamului lor, constitue certitudinea afirmării, a forței, a consolidării, a libertății, a unității și a durabilității în veacuri a oricărei națiuni cu tradiție monarhică.

INFANTERIȘTI

Noi suntem făclieri în Răsărit
Cu sufletul arhanghel și mâna buzdugan.
Pământu 'ndepărtat cu sânge
Ne poartă tinerețea cu nume de roman.
Adâncuri se ridică și munții se scoboară,
Se 'nalță-o lume nouă, sub ceru'nsângerat.
Flăcăii din legendă, ce cad mereu în seară
Iși cântă moartea sfântă, în basmul înstelat.
Din jertfe crește țara și visele 'nfloresc
Și sufletul împroașcă, șrapnele peste veac.
S'a înecat pământul de sânge vitejesc
Și peste el s'aprinde, năvalnic chip de Dac.
Infanteriști cu chipuri de pământ
Iluminați de ceruri, pășim spre Dumnezeu.
Tresare frunza moartă și păsări stau din cânt
La focul nostru aprig, ce chiuie mereu.

Elev fr. DORNEANU GHEORGHE

Grenadiri germani gata de a sări în spatele bolşevicilor

Un atac de aviaţie în ceaţă şi ninsoare

Este o dimineaţă turbure şi friguroasă de iarnă. Crivăţul răscoleşte zăpada pe stepa întinsă, biciuind obrazul.

Prin mormanele de zăpadă, echipajul se adună cu greu la comandant pentru a primi ordine. Bordeele dispar în avalanşele de zapadă. Sentinela din faţa bordeiului comandorului, învăluit în cojocul de oaie, tropăie în pâslarii cu talpă de lemn. Mustăţile şi gulerul au prins promoroacă.

Ordinele sunt scurte. Bolşevicii au masat trupe şi tancuri proaspete, pregătind un atac, la Don. Avioanele noastre de recunoaştere au observat şi au reperat aceste concentrări cu toată vremea nefavorabilă. Ceaţa este în favoarea bolşevicilor. Nouri lăsaţi jos, ceaţa vizibilitatea aproape nulă îngreuiază munca aviaţiei noastre. Misiunea este categorică: să se atace cu bombe şi arme de bord poziţiile reperate şi coloanele în marş ale inamicului pentru a le împrăştia.

In hainele lor călduroase de piele îmblănite, aviatorii se urcă în aparate. Motoarele încălzite fac un zgomot infernal. Personalul terestru a pregătit din vreme aprovizionarea cu benzină şi au pus la punct bombele şi armele de bord. Echipagiile se urcă la locurile lor. Un scurt sbor de probă. Apoi, avioanele pornesc prin pulberea de zăpadă, pe lângă bordeie, de-alungul aeroportului; starterul înfăşurat în cojoace, ridică steagul de plecare. Motoarele pornesc sgomotoase, pasărea aleargă pe aerodromul plin de zăpadă şi se înalţă elegant. Aerodromul dispare într'o ceaţă lăptoasă.

Aparatul sboară printre zdrenţe de nouri. Este un frig puternic. Vizibilitatea este tot mai turbure. Luăm direcţia nord-est. Vizibilitatea e nulă. Zbor orb. Undeva, în urma noastră, zboară ceilalţi camarazi din formaţie. Pierdem orice simţ de orientare. Avionul pare că stă nemişcat în nouri albicioşi ca laptele. Timpul trece fără să ştii. Se aude vocea observatorului:

— „Ne aflăm deasupra poziţiilor. Coborim !".

Siguranţa comenzii observatorului pare stranie. Pasărea se apleacă şi coboară. Nourii albi sunt din ce în ce mai subţiri. Se vede stepa înzăpezită prin goluri de nouri. Linii cenuşii se desenează dealungul câmpiei. Sunt şoselele pe care se strecoară coloanele inamicului. Avionul trece prin ultimele resturi de nouri. Coloanele se văd acum clar: sunt tancuri grele şi mijlocii, iar în urma lor coloană lungă de automobile. Intre ele cavalerie. Inapoia unei păduri se zăreşte o grupă numeroasă de tancuri şi camioane.

Artileria antiaeriană inamică intră în funcţiune. Doi, trei nouraşi rotunzi şi negri la 100 metri distanţă de noi.

Apor, apoi, din ce în ce mai mulţi. Fumul şrapnelelor ne urmăreşte. Avionul nostru începe acrobaţiile. Pilotul îl ridică, îl coboară manevrându-l pentru ca artileriştii sovietici să nu ne nimerească. Nourii artileriei antiaeriene ne înconjoară. Zburăm dincolo de poziţii. Avionul intră în nouri pentru a induce în eroare pe inamic. Acoperit de nouri, avionul nostru se reintoarce. Suntem cu mitralierele gata de pus în funcţiune.

Aparatul nostru intră în picaj. Ne aflăm la 300 m. înălţime, în dreptul pădurii. Jos, parcă este un muşuroiu de furnici, călcate de piciorul unui om. Fug în toate părţile. Artileria trage cu toate focurile. Observatorul lansează o parte din bombe. Armele de bord latră puternic. Facem o curbă lină spre stânga. Bombele noastre au făcut explozie în mijlocul trupelor inamice. Camioanele sunt aruncate în aer. Fumul camioanelor incendiate se împrăştie de-asupra pământului. Pilotul scoboară mai adânc. Alergăm dealungul şoselei la 200 metri înălţime, aruncând restul bombelor în mijlocul coloanei. Armele de bord funcţionează fără încetare. Caii înebuniţi de spaimă o iau la goană peste câmpuri, trăgând căruţele. Infanteria şi cavaleria caută să fugă în dreapta şi'n stânga şoselii. Tancurile ard cu fum gros. E un haos al nimicirii. Ultima bombă a fost aruncată.

Pilotul înalţă aparatul, ducându-l în ceaţa lăptoasă a cerului de iarnă. Tabloul de adineori dispare ca prin farmec. Ne suim tot mai sus. A început să ningă. Zăpada alunecă de-alungul avionului. Ferestrele prind flori de gheaţă. Telegrafistul anunţă pe neaşteptate un defect al aparatului său. Un glonte sau o schijă i-a perforat instalaţia de bord care a căzut. Coborâm din nou, ca să ieşim din nouri. Vizibilitatea este totuşi nulă. Zburăm la 50 metri înălţime deasupra pământului. Nu se poate vedea nimic. Zborul pare fără de sfârşit într'o singurătate absolută. Pe pământ observăm o pată cenuşie. Zărim un drum înzăpezit. Pilotul se conduce după acest drum. Intâlnim o coloană de cai şi camioane. Sunt de-ai noştri? In atmosfera turbure de iarnă nu se pot recunoaşte uniformele. Oamenii şi camioanele sunt albi de zăpadă. Ceva mai departe zărim o grupă cu căştile de oţel pe cap. Este infanteria germană ! Observatorul lansează o rachetă. Lângă şosea aterizăm. Dela şosea, peste câmp, vine spre noi, un automobil din care coboară un ofiţer german. Pilotul scoate harta şi face recunoşterea terenului cu ajutorul ofiţerului. Apoi sburăm mai departe la mică înălţime. In sfârşit, ajungem la localitatea noastră înfăşurată în alb şi cenuşiu. Alături este aerodromul. Ii dăm târcoale cu multă precauţie. Ne încrucişem cu un avion de transport. Blestemată ceaţă şi zăpadă ! Minutele par veşnicii. O rachetă verde este lansată drept în faţa noastră. Slavă Domnului, aeroportul este liber şi putem ateriza !

Avionul scoboară, dar nu putem vedea terenul de aterizare din cauza zăpezii. Zărim, în sfârşit, câteva umbre cenuşii: sunt aparatele aşezate la marginea aerodromului. Avionul nostru aterizează lin. Incordarea ultimului sfert de oră încetează brusc. Camarazii fug spre noi în întâmpinare. Ne-au crezut pierduţi. Soseam sănătoşi, dar cu două ceasuri de întârziere.

IOSEF STROBACH

Eroul Plutonier t. r. Ştefan Tănăsescu

Mormintele martirilor şi eroilor neamului, pe ale căror frunţi cerul a pus mirul păcii şi al odihnei, sunt pentru noi urme evocatoare. Cădelniţându-le mormintele înţelegem tainele vieţii ce au apus şi culegem învăţăminte pentru zilele care vin.

Printre crucile din cimitire, pe care ard candele cu untdelemnul sfânt, aprinse de o inimă creştină sau de un ostaş în drumul lui spre „inainte", sunt cruci strălucitoare deaspura cărora planează o credinţă, o împlinire din trecut care luminează în veşnicie.

Sunt crucile acelora care în totala lor dăruire s'au jertfit apărând o idee, o lege, o poruncă a trecutului pe care o lasă moştenire viitorului.

Undeva, departe, în munţii Caucazi, printre atâtea sfinte cruci, este şi crucea care străjueşte la căpătâiul eroului Plutonier t. r. Ştefan Tănăsescu, dintr'un regiment de dorobanţi.

Ţărâna trupului lui a rămas acolo, dar, spulberată de vânturi se va reintoarce în ţară, pe locurile copilăriei lui şi se va împreuna cu ţărâna atâtor eroi ai neamului.

L-am văzut pe Ştefan Tănăsescu, pentru ultima oară, stând de vorbă cu elevii lui, pe care-i adunase în jurul „Troiţei Eroilor" din curtea şcoalei.

„Şco'ari dragi, spune el. Goarna a sunat mai de mult. Au trecut până azi cete, cete de ostaşi. Acum a venit şi rândul meu, vă las cu bine copii. Mă duc să lupt pentru voi, pentru şcoala şi biserica noastră, pentru dealurile şi câmpiile bogate pe care astăzi alergaţi şi vă jucaţi. Pentru Domnul Hristos pe care păgânii l-au gonit din inimi.

Să fiţi cuminţi şi ascultători şi la rugăciunea pe care voi o rostiţi seara, la cea care, să adăogaţi:

Ajută, Doamne bravilor noştri ostaşi să învingă duşmanul din răsărit.

Şi dacă nu voi mai putea veni la voi, să-mi scrieţi numele pe „Troiţa" voastră, să aprindeţi în şcoală candela şi să spuneţi tuturor că învăţătorul vostru a rămas acolo, departe, pentru liniştea voastră şi pentru moşia asta pe care v'o lăsăm vouă s'o munciţi şi s'o apăraţi.

Când veţi creşte mari, de va fi nevoie să mă răsbunaţi. Plec şcolari. Nu am acum daruri pentru voi, dar poate mâine am să vă las moştenire un nume bun pe care să-l scrieţi sub icoane".

Am trecut, acum de curând, pe la şcoala lui Ştefan Tănăsescu. Tricolorul Ţării, sub care a luptat pe câmpiile îndepărtate ale Rusiei, acelaşi steag, flutura deasupra şcoalei.

Trupul lui e acolo, în Abinscaia blestematei Rusii, dar fiinţa lui planează ca un mit deasupra satului şi a neamului întreg.

L-am găsit pe „Fănică", aşa cum îi spuneau prietenii, — mai prezent ca oricând.

De sub icoana maicii Domnului, din rama aurită şi încadrată de tricolorul Ţării, inv. „Ştefan Tănăsescu" a făcut o lecţie de educaţie eroică şi de înalt patriotism.

Ne-a descris măreţia luptei în care el a căzut, lovit de brandturi, în timp ce se strecurase cu plutonul printr'un hăţiş, ca să restabilească linia telefonică şi să facă legătura cu comanda Regimentului.

L-am văzut, parcă, îngenunchiat, dar cu fruntea spre cer, raportând colonelului că n'a dat înapoi.

— „Măi băeţi, întindeţi în grabă firul şi când veţi ajunge la capăt să-i spuneţi Domnului Colonel că am rămas aici cu mâna pe fir să-l păzesc.

Atât a mai spus şi firul vieţii lui s'a sfârşit.

Comandantul Regimentului i-a aşezat pe piept „Virtutea Militară", ca răsplată a împlinirii datoriei şi camarazii l-au îngropat creştineşte într'o noapte cu lună şi stele făclii.

Eroul plutonier Ştefan Tănăsescu din Cremenea - Mehedinţi „Cu moartea pe moarte călcând", a lăsat moştenire neamului un nume bun pe care „l-am scris sub icoane", şi a primit asemeni meşterului din legendă... căruia i se arătase în vis că numai prin jertfă omenească, va putea dura zidire trainică, să-şi aşeze trupul, lespede, la temelia României Reintregite.

Noi, cei mai puţin vrednici până azi îi vom urma pilda, căci Patria mai are încă nevoie de jertfe pentru înălţarea ei.

Sergent t. r. TILICĂ DĂNCĂU

Scut şi armă

Domnul Sfânt să ne iubească,
Şi-al Său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Ţara Românească
Şi-al Românilor popor !

Noi prin vremi ce ne'ncercară
Altă armă n'am avut
Numai dragostea de ţară
Ce strămoşii ne-o lăsară,
Şi pe Sfântul Domn de scut!

Dar ne-a fost destul atâta!
Fruntea sus ! Voi fraţi ai mei !
Astfel Cerul hotărît-a
Să se 'nalţe amărîta
Ţară, prin puterea ei !

Mai făţiş mai fără veste
Ne-aţi lovit, duşmani de voi!
Dar ce-a fost, a fost poveste!
Dragostea de ţară este
Şi mai tare-acum în noi.

Şi de cine ne-o fi teamă?
Mult a fost, să vă răbdăm,
Nebăgaţi de voi în seamă —
Astăzi ştiţi voi cum ne chiamă,
Dacă nu, să vă 'nvăţăm !

Numai Domnul ne iubească
Şi-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutească
Peste Ţara Românească
Şi-al Românilor popor !

GEORGE COŞBUC

De pază la proiector

Figuri de eroi de pe frontul aerian

COMANDANTUL

Il văd în fiecare zi, cu aceeaşi mare căciulă mocănească, acoperindu-i aproape complet sprâncenele stufoase, cu acelaşi dolman miţos. Este veşnic în mişcare; la micul birou de campanie cercetând fotografii de obiective, referând sau semnând hârtii, studiind sau discutând o hartă; printre bordee îndemnând, lămurind pe cei ce trudesc de zor la adăposturile de iarnă; la aprovizionare, la serviciul tehnic, la avioanele răspândite pe câmp unde servanţii opintesc la încărcarea grelelor bombe. Pretutindeni e prezent şi firesc să fie aşa. Ochiul stăpânului îngraşe viţelul spune proverbul; aici s'ar potrivi poate mai bine vorba „umbra şefului sporeşte îndemnul". Este, deci, natural să fie aşa fiindcă e comandant conştient de îndatoririle şi răspunderile sale.

Dar ce deosebeşte pe marele comandant, pe comandantul grupului meu de bombardament, este severitatea părintească, grija maternă şi sfatul frăţesc faţă de subordonaţii săi, totalizat într'o încordată voinţă realizatoare. El mustră, fără să jignească, sfătuieşte cu inflexiuni vocale care merg la inimă, îndeamnă conştiinţele la ideia aplicată, pe care o cată în realizare, nemenajându-şi propria persoană.

Comandantul meu s'a instalat în vreme de toamnă pe un genunchiu de câmp pustiu rusesc. A ridicat corturi şi a acţionat; avioanele sale au aruncat în acest timp zeci de tone de bombe pe căi ferate şi în gări duşmane. Misiunile se cereau aproape peste puteri; aceasta însă nu a împiedicat să-şi organizeze adăposturile în pământ.

La venirea iernii avioanele au fost în stare de sbor oricând şi nu e de mirare că într'o jumătate de zi, pe un ger de aproape 20 grade minus, unitatea sa a aruncat în liniile duşmane circa două vagoane de bombe.

Este admirabil în punerea echipagiilor în situaţie. Sfaturile sale au puterea de farmec, dau rezultate şi feresc de primejdii; sburătorii le ascultă cu religiozitate şi se întorc din fiecare misiune scăpărători de bucuria victoriei. Lovitura în plin a ţintei e idealul la bombardament şi sburătorii săi se pot mândri cu numeroase citări de către comandamentele superioare, felicitări şi mulţumiri ale comandamentelor terestre care au fost strălucit ajutate de bombardiere.

La fiecare misiune el are ceva de spus, ceva de recomandat. Este uimitor cum fiecărei situaţii îi găseşte punctele slabe. Cu şeful de operaţii, care a înfăţişat datele misiunii, alături, comandantul, după ce l-a ascultat pe acesta cu luare aminte parcă ar fi fost el factorul executiv, şi-a potrivit harta dinainte, a privit încă odată fotografia obiectivului şi după o clipă de meditare, ca un sbucium reflexiv, se pronunţă hotărît, arătând cu degetul pe hartă:

— Băieţi, ca să iasă treaba bine (aşa începe mereu), voi să mă ascultaţi ce vă spun... Intraţi la obiectiv pe râul... viraţi la dreapta... vă întoarceţi, bombardaţi şi ieşiţi peste pădurea... unde vedeţi ce se întâmplă... Intraţi în liniile noastre pe la... Mai dă apoi câteva detalii; apreciază înălţimea bombardamentului şi apoi încheie:

— „Inţeles băieţi? aşa! acum la avioane...".

Dacă este el însuşi şef de patrulă, în sbor, explicaţia nu diferă ca fond... Simţi însă din tot ce vorbeşte, din tot ce recomandă, că în primul rând are în gând lovirea necruţătoare a duşmanului, reuşita misiunii... Totul la el e prevăzut pentru atingerea acestui scop. Şi ceea ce te isbeşte însă este prevederea asupra tuturor eventualităţilor care trebuesc îngrădite cu toată prudenţa...

Acesta este, în puţine cuvinte, comandantul de aviaţie.

Serg. t. r. av. VELICIU ION

Ţăran Român

Mereu cu arma în mână

Darurile războinice şi pornirea la luptă a românului, sunt cunoscute din vechimea cea mai adâncă. Cântecele poporului oglindesc, în mare parte, aceste însuşiri.

„Turcul", iar mai apoi „Ungurul" şi „Muscalul", sunt cei pe care îi pomeneşte mai des viersul cântăreţului dela ţară.

Războindu-se cu aceştia, vreme de veacuri, flăcăii oştilor noastre s'au trezit de atâtea ori înotând în valuri de sânge:

Sânge de-a Muscalului
Până'n pieptul calului
Sânge de-a Ungurului
Până'n şaua Murgului...

Dar grozăvia câmpului de bătae nu i-a înspăimântat niciodată pe vitejii apărători ai gliei străbune.

Oricât de grele erau isbirile cu duşmanii şi oricâţi dintre ai noştri ar fi căzut, cu cinste, pentru ţara lor şi pentru dreptatea românească, ei se îndemnau unii către alţii, aşa:

Ci voi puşcaţi fără frică!
Nu cătaţi câţiva că pică...

Ochii tuturor erau nu înapoi, ci mereu înainte. Avântul şi hotărîrea de a învinge îi mâna necontenit peste inamic. Ca şi astăzi.

Dârzi şi neînfricaţi, ei s'au aţintit totdeauna către primejdiile din faţă, ce trebuiau înlăturate cu orice chip:

Ia vedeţi duşmanul ici
Nu vă daţi, feciori voinici,
Că duşmanu-i ici colea,
Nu te da, Moldova mea
Dumnezeu ne-a juta!...

Sau, oglindind primejdiile ce s'au ivit şi au crescut şi dinspre partea cealaltă a hotarului, iată aceste versuri în care aflăm urarea celor de-acasă, întovărăşind pe luptători:

Busuioc de pe cetate
Spune-i badei sănătate
Că cu Ungurul se bate...

Căci n'au fost, în adevăr, numai încercările care ne-au venit dinspre Răsărit. Au fost şi pârjolurile care la fel au ars inimile Românilor şi dinspre Apus.

Intre aceste două focuri, ba — dacă socotim pe Leşi la Miazănoapte şi pe Turci, dinspre Miazăzi, — de multe ori luaţi între patru focuri, au stat ai noştri strajă mereu.

Cu arma în mână, cum ne învaţă istoria noastră şi faptele de arme ale înaintaşilor.

Mereu plini de îndrăzneală şi încredere, tari pe drepturile noastre şi încrezători în izbânda cea mare.

Româncele noastre la lucru

Din înfăptuirile ostaşilor noştri de pe front

Vitejii noştri ostaşi, pe toate cărările pe care-i duce soarta, se străduesc să câştige sufletul celor rătăciţi de Dumnezeu, zidind şi reparând bisericile, transformate în magazine, teatre şi cinematografe, croind şosele pe care regimul hidrei moscovite le-a neglijat cu totul. In felul acesta vitejii ostaşi Români, duc faima hărniciei şi strădaniei lor, afirmându-se ca un popor muncitor, până departe, în inima Caucazului.

Au căzut unii dintre noi, vor mai cădea poate şi alţii, până la urmă, dar ceea ce va rămâne după noi, este mărturie de veac nou.

Mergeţi şi vedeţi acolo şosele construite de noi, şcoli şi biserici redate cultului creştin, cum e biserica din: Schow, Tarassow, reparată, zugrăvită şi dotată cu tot utilajul necesar, cu munca soldaţilor noştri), cimitire, grădini minunate în care îşi dorm somnul de veci scumpii noştri eroi, care şi-au jertfit vieaţa pentru apărarea Crucii, splendid amenajate, cum sunt cele dela Stary-Krim, unic, prin frumuseţe, în întreaga Europă, Islam-Terek (Crimeea), Slawianskaja, etc.

In Abinskaya s'a amenajat pentru odihna celor căzuţi în luptele de pe câmpiile Caucazului, două cimitire de toată frumuseţea. In afară de acestea s'au reparat drumurile, s'a înfiinţat o baie populară, dotându-se cu tot utilajul necesar, unde pot face baie câteva sute de oameni zilnic; s'a transformat localul unei şcoli în biserică, din îndemnul preotului-căpitan Turcu (biserica construită de boierul rus Sergiu Mihailovici, din Abinskaya, a fost dărâmată de comunişti cu 10 ani înainte şi din cărămida ei au construit un local de şcoală şi fabrică.

Localnicii, spun că era una dintre cele mai mari şi mai frumoase biserici din regiune, iar preotul Ivan Korsum Mihailovici, forţat să spună că nu este Dumnezeu în biserică, şi că tot ce a propovăduit până atunci, a fost numai minciună, de durere a trebuit să părăsească localitatea. Am auzit că în prezent trăieşte în jurul Krasnodarului ca contabil într'o întreprindere). Datorită numai desăvârşitei colaborări dintre comandant, statul său major şi ofiţerii în subordine, s'au putut realiza în Abinskaya multe, frumoase şi utile opere sociale, pricinuind astfel bucuria locuitorilor băştinaşi, neglijaţi întru totul, dar exploataţi până la maximum de către regimul nefast al lui Stalin.

Locot. CONSTANT RAUTU

EROUL

Cioplit din steiuri de granit
Inalt şi aprig, neclintit,
In fruntea trupelor un steag
Sfida furtunile de schije
Şi printre gloanţe, fără grije
Călca spre moarte cel mai drag.

Mereu lângă soldaţii lui
In zarea rece-a frontului
Privea, cu gândul veşnic treaz
Pe unde haita inamică
Vicleană cale îşi despică
Să-ndrepte iureşul viteaz.

Era ales să ardă-n faptă
O largă minte înţeleaptă
Şi-un suflet limpede izvor.
Din fiecare luptă grea
Să crească fruntea lui o stea
Pentru nădejdea tuturor.

Dar mai era ales să fie
Un imn în cer, sau liturghie
Să-şi împlinească printre sfinţi
Aceeaşi albă misiune
Luceferi tineri să adune
Pentru supreme biruinţi.

In pieptul lui ca'ntre hotare
Da neamul fragede lăstare
Cu muguri grei de crez senin.
Cu-atât belşug de soare'n pieptul
De piatră'n foc intra de-adreptul
Pentru pliniri de nou destin.

Vedea cum braţul lui desface
In rândul haitelor buimace
Sub ropot ascuţit de grindeni
Cărări de glorie, precum
Alţi camarazi, sub zări de scrum
Duceau izbânda pretutindeni.

Ardeau în el vulcani de dor
Ca'ntr'un Carpat răzbunător
A suferinţelor comoară.
Şi-un nimb hrănea pentru plinire
Cu vis, cu sânge, cu iubire.
Şi pentru vis ştia să moară!...
Coroana neamului, de glorii
Pe care-o saltă luptătorii
Din jertfa lor pe sacra frunte
Eroul o purta în el...
Cuprins de ea, ca de-un inel
Porni duşmanul să-l înfrunte.
Bătuse clipa de atac!...
Şi, ca la un amurg de veac
Vedeam cum zările se sfarmă...
Văzduhul fumega cenuşe
Şi-n loc de roiuri de cartuşe
Năpârci parcă ţâşneau din armă.
Se năruiau din cer cascade
De fier, când se spărgeau grenade
— O haiducie de explozii!...
Dar luptătorul, înainte
Simţia prin pulberea fierbinte
Cum îl sărută voievozii.
S'a întunecat lumina într'însul
Sub lancea frigului şi plânsul
Luceafărului rupt în piept
Şi a mai stat înalt o clipă
Când a sfârşitului aripă
Lovi, ca spada în frunte drept.
S'a clătinat ca un gorun
Lovit de fulgerul nebun
Şi braţele i se 'nălţară
Pe pragul gândului de-apoi
Să dea luminii înapoi
Un suflet mare cât o ŢARĂ.

Slt. ION POTOPIN

Vedere de pe frontul african

Bombardierii români de picaj atacă

Jurnalele sonore și revistele ilustrate au popularizat tipul pilotului de picaj — acest zeu modern al țărilor cerești, de unde împarte moartea cu măiastră preciziune.

Familiarizați cu piloții Stukas-urilor germane, cititorii români cunosc prea puțin pe bombardierii români de picaj, agerii piloți ai Bopi-urilor — aparate de concepție și fabricație românească.

Inimile și oțelul nostru, sboară totuși zi de zi peste cerul bătăliilor rusești, semănând panică și pustiu în drumul lor.

Aici, unde coasa morții stă la pândă, unde se duce cel mai crunt răsboiu care a existat vreodată, prezența băeților dela Bopii este o realitate, care umple de mândrie orice inimă românească.

Bordeiele lor în apropierea câmpului de sbor sunt cam șubrede, iar popota este destul de romantică. Totuși aici se petrece bine și în mijlocul veseliei generale, prea puțini se sinchisesc dacă ciorba e afumată, iar conservele sunt aceleași de eri. Pe pereții coșcoviți, un pictor în trcere a desenat o hilariantă sarabandă de caricaturi, Stalin, Churchil, încing un strajnic cazacioc, sub supravegherea șefului escadrilei. E imposibil să nu râzi de cum pășești spre ușa scundă a magherniței și râsul acesta continuă în tot cursul mesei.

Puțin le pasă acestor băeți de dușman și de armele lui. Nici nu se sinchisesc de termometrul care a înebunit și face picaje gigantice dedesuptul lui zero. Poate din când în când, atunci când se strâng tacâmurile unui camarad, care nu va mai apărea la această masă veselă, chipurile se strâng grav.

A fost un camarad. Va veni un altul să-i ia locul. Roata răsboiului nu se oprește din drum la fiecare răscruce unde sunt semănțate crucile jertfelor. Se închină un pahar, dar timp de lacrimi nu este. Viața se scurge mai departe, și trebue trăită cum se cuvine.

Toți tinerii aceștia sunt niște bărbați întregi, în inimile cărora a murit teama făcând loc unei largi înțelegeri. A muri nu e o problemă mai gravă decât aceea de a nu avea motoarele calde, la vreme de nevoie.

Ei sunt echipajele de sacrificiu ale aviației române. Veșnic în stare de alarmă, viețile lor țin de soneria acelui telefon mic din colțul bordeiului, unde e instalată comanda.

Iată-l tocmai sună. Comandantul ridică receptorul și notează liniștit. E un ordin care provine din primele linii. Rușii atacă cu tancuri grele. In dosul colosilor de fier se scurg coloanele blindate ale unor divizii siberiene. Azi e aniversarea revoluției roșii. Stalin a vorbit azi noapte și și-a asmuțit câinii. Ne așteptam la acest atac.

Ordinul comandantului spune clar... Atacați tancurile, nimiciți coloanele... decolarea imediată. In sector există puternică reacțiune de artilerie antiaeriană și vânătoare inamică...

Comandorul a terminat de scris și își adună piloții. El va zbura în fruntea băeților, ca deobiceiu. Comandorul, nu se deosebește de sublocotenenții lui decât prin galoanele ce i-se urcă aurii pe mâneci, până aproape de coate. Sboară cu ei, doarme cu ei, mănâncă împreună. Există între echipajele lui Bopi o atmosferă de camaraderie duioasă și emoționantă.

Avioanele duduie acum pe câmpul de sbor. Siluetele lor lungi și grațioase se prelungesc ca niște săgeți înaintea sborului.

Urmărim atacul avioanclor în picaj, dintr'un avion de bombardament ușor, tot un avion românesc, frate de uzină cu grațiosul Boppi, mai leneș însă la drum, dar mai încăpător. Evoluăm în curbe lungi deasupra sectorului de luptă. Atacul se desfășoară sub noi și ar fi poate o privcliște minunată, dacă nu ne-ar lua în primire o antiaeriană haină, care ne hărțuie și ne silește să ne depărtăm, tocmai când ne instalasem mai bine.

Zidul de proiectile se prelungește până departe sus, unde au apărut bombardierele grele românești și germane. Iată-le atacând în patrule... bombele lor sboară pieziș spre pământ, fotografiate de noi dela distanță prudentă. Efectele lor sunt strașnice. Nu-i vedem pe siberieni, dar tancurile lor se întind la marginea unei păduri, gonind repede înapoi peste câmpia înghețată. Vor să intre la adăpost în pădure, căci bombardamentul i-a surprins și câteva ard jos, cu fum negru. Boppi a ghicit însă manevra și acum le taie retragerea, atacând în picaj, chiar la lizierea roșcată a pădurii.

Iată-le în sbor furtunos. Elicile fâlfâe în cerul sticlos al iernii.

Rând pe rând se înfig în norii suri și foarte joși. Li se văd în răstimpuri aripile scurte cu margini portocalii. Au depășit retragerea tancurilor și acum le stau în față. Atacul începe.

Iată-l primul se repede. Comandorul pică brusc, înfigând avionul drept în jos, mașina șueră, dar se supune și se asvârlă cu forța miilor de cai ai motorului înainte. Iată-l pe al doilea și al treilea, al patrulea... toți se asvârlă înainte, dealungul norilor de zăpadă.

Se prăvălesc din cer ca niște păsări de pradă. Sclipesc flăcări scurte la capătul aripilor, trag mitralierele, trag tunurile de bord. Iată-i acum aproape de pământ, chiar deasupra tancurilor. Acestea au încetinit fuga și se înghesuie unele în altele

Un cabraj scurt. O masă neagră se desprinde și plesnește între monștrii de oțel. Un fum alb, apoi o explozie cu fum gălbui. Un tanc s'a oprit, altul rotește anapoda, conducătorul e mort sau rănit grav. Bombele se sparg ca grindina. Tancurile manevrează înapoi, în mare viteză, dar acum e prea târziu, căci picajele se execută pe o întindere bine stabilită. Câmpia tristă a bătăliei bătută metru cu metru. Schijele sparg blindajele, rup șenilele. găuresc turelele. Focul se întinde peste dezastru. Fum alb de explozii, fum negru de ulei aprins, benzina încinsă sare în aer cu o flacăre de scurt-circuit.

Rotesc avioanele peste locul dezastrului, în cercuri scurte, cabrează, saltă prelung ca niște lăcuste uriașe peste un câmp distrus. Apoi o pornesc în rase-motte, la firul ierbii, semănând pânză de foc în calea lor peste infanteriștii diviziei siberiene, care înaintau acoperiți de tancuri.

In urma lor e prăpădul și coasa morții taie într'una în ritmul halucinant al motoarelor.

Ne întâlnim iarăși la popotă. Atacul a fost oprit și divizia inamică crunt lovită. Telefonul aduce mereu vești bune, dar micul monstru de celuloid e foarte capricios și își poate schimba oricând părerea. Motoarele stau gata. Echipagiile de asemenea.

Până la o nouă misiune, băieții dela Boppi, discută acum pe chestia siberienilor. Unii pretind că i-au văzut în chiloți de baie, susținând că asta e uniforma lor pentru un fleac de ger de minus 20 grade, iar alții susțin sus și tare că tancurile aveau umbrele ca să nu se prăpădească echipajele de insolație.

Aceștia sunt băieții dela Boppi, bombardierii români de picaj.

ȘTEFAN MENGONI

Vânătorii de munte români pe creastă

Atacăm un submarin sovietic

Suntem în drum spre casă. Navigăm cu toată viteza, căci în punctul X, la ora h, trebue să întâlnim un convoi de nave românești ce se întorc dintr'o importantă misiune. Până la punct nu ne mai despărțeau decât circa 45 de minute.

Comandantul, ofițerul secund și timonierii de veghe scrutau orizontul spre a zări convoiul. Dela Nord vântul sufla cu furie și vârfuri reci și ascuțite de zăpadă se înfigeau în obrajii marinarilor de veghe. Dar ei înfruntau viscolul cu strășnicie, căci erau bine echipați cu șube călduroase de blană, și mai ales cu căldura bucuriei de a se reîntoarce în țară, pentru puțin timp, cei drept, dar destul de mulțumitor, căci puteau prăsnui acasă pe Sfântul Ion.

Când marinarul este bine dispus, ori cât ar fi viscolul de aspru, el tot îl răsbate, căci glumele și voia bună, sunt cele mai bune arme pentru învins vifornița cea mai aprigă.

..Timpul se scurgea încet în căutarea convoiului, când timonierul de veghe, din gabie, raporta:

— „Zărit convoiul".

Canoniera se îndreaptă imediat spre convoi și e primită cu obișnuitele semnale.

— „Deacum cu Dumnezeu înainte și acasă", se adresă Comandantul, căpitanul Ghiță Drimba, marinarilor săi, care plecați de 38 zile, ardeau de nerăbdare să-și revadă rudele, prietenii și camarazii. Până în port nu ne mai despărțeau decât circa 10 ore de navigație întinsă.

Canoniera luându-și locul în convoi, executa numeroase zigzaguri spre a descoperi submarinele inamice sau alte nave care ar putea să atace la suprafață convoiul românesc.

Totul decurgea în deplină ordine. Furtuna parcă se mai potolise.

Deodată un semnal luminos țâșni, dând alarmă submarină.

— „Periscop în vedere, tribord", raportă marinarul care zărise periscopul.

Acum toate navele își măriră viteza și începură să zigzagheze, în timp ce canoniera se repezi pe locul unde bula de aer a torpilei lansate din submarin, răscolise suprafața apei.

In calea ei torpila lăsa o dâră spumoasă, indicând direcția către cine se îndreaptă.

Tunurile dela navele de comerț intrasoră în acțiune și țințeau spre locul unde presupuneau că se află submarinul.

Dar pericolul trecuse, căci navele noastre își schimbase drumul și torpila se pierdu în imensitatea mării.

Acum bombele antisubmarine își începură acțiunea de distrugere.

..Una ... două ... trei ... șase ... nouă... granade răscolise adâncurile cu asurzitoare detunături și jerbe imense, pe o suprafață de sute de metri.

Apoi liniște și bule de aer, ceva mai departe de locul unde se semnalase submarinul și iar, răsunară o nouă serie de granade răscolind fundurile și turburând liniștea, pentru ca apoi să nu se mai audă nimic ..., doar valurile care se spărgeau în prova navelor ce se îndreptau nestingherite spre țintă.

In zare, țărmul începea să se vadă tot mai lămurit, în timp ce bucuria marinarilor nu mai putea fi stăpânită.

Farul își înălța majestoasa siluetă în bătaia soarelui.

— „La posturile de sosire", se auzi ordinul comandantului.

Manevrele de acostare se executau cu îndemânare și repeziciune.

— „Liber dela posturile de manevră", ordonă însfârșit comandantul, în urările de bun sosit ale celor dela cheiu, care își primeau pe cei dragi cu sincere și călduroase manifestări de bucurie.

CRISTIAN TEODORESCU

Cântec fără alean

Doarme dus, în lan, voinicul —
Vremea i-a ajuns cât spicul,
Doarme, nu se mai deșteaptă;
Mândra încă-l mai așteaptă.
Poate ca prin vis aude
Vântu'n cetinile ude,
Car cu boi suind încet,
Drum de țară la Siret.
Cântecul nu se mai pierde
Ca pe-atunci, în frunză verde.
Toate i-au rămas departe —
Le-au cuprins pustiu de moarte.
Doarme greu, în lan, voinicul —
Vine toamna, cade spicul.
Doarme, nu se mai deșteaptă;
Mândra tot îl mai așteaptă.

ION SOFIA MANOLESCU

De-aş ajunge...

De-aş ajunge 'n primăvară,
Să iau ofensiva iară...
Cu faţa spre Moscova
Şi s'o las în urma mea.

Ruşii 'n luptă bag femei,
Să lupte mai cu temei:
Bine, bage, nici nu-mi pasă,
Că le... „camuflăm'' noi, lasă...

Au „tovii'' dreptate multă
Că trimit „hazaici'' la luptă:
Ei puţini, ele prea multe,
Ce-au zis? Ducă-se să... lupte...

Ah! De-aşi prinde eu vreo zece,
— Aoleo, prin gând ce-mi trece?
La mine 'ntins le trimit
Să le pună la... prăşit.

Iar soţia, pe ogor,
Să stea colo 'n faţa lor,
Ca să meargă treaba strună.
Ei! N'am eu ideie bună?

Dar ele, de vor vedea
Cum e-acolo 'n ţara mea,
Cred că nu s'ar mai întoarce,
Pe-aici, chiar de-ar fi... pace.

Sergent t. r. VICTOR URSU

Strigături

Cel urât pe unde-apucă,
Flori şi iarbă se usucă.
Dragul încotro păşeşte,
Totul pare că 'nfloreşte.

*

Fugi, urâte, dela masă,
Nu mai face noapte 'n casă!
Vino, dragule, mai vină,
Fă'n căsuţa mea lumină!

*

De-ar fi lună de cu seară
Duce-m'aş la puica iară.
Luna iese prea târziu...
Când să merg şi când să viu?

•

Fetele de pe la noi
Dumnezeu le-ar face oi!
Iar pe mine... face-m'ar
Lângă ele, păcurar!

•

Dorule, mânca-te-ar focul,
M'ai îngălbenit, ca socul.
Dorule mânca-te-ar para
M'ai îngălbenit, ca ceara!

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Sulinei Judeţu Teleorman păn Gara Salcia;

Neaţă al nostru drag,
Află dăspre noi că sântem bine
sănătoşi şi ne gândim în fiecare
zi la Matale. Numai aşa seara când
stăm în faţa focului după ce am
dat mâncare la vite parcă il
aud pă Neţişor: he mămico nene
că nai mai scrie şi tetea ăla. Atunci
îi pun capul în poală şi încep
să vorbim despre Mata. Cum îi
prinzi pă ciolovecicum te ştiu dă frică
alde Ivan dă s'a dus pomina
până la bulibaşa lor ăla dăi zice
Stalin şi are niste mustăţi dă ai putea
mătura cu ele toate străzile Bucureştiului
Şi stăm aşa la povestit până când moţăim
amândoi. Aşa că dragul nostru don Fruntaş
fii sigur că or unde oi fi or unde tesi bate cu necredincioşi
dă nu-s pănchină la cruce şi nau 1 Dumnezeu noi
eu şi cu Neţişor suntem alături dă Matale cu sufletu
şi cu gândiu.

A matale soţioară şi al matale flăcăiaş

Mariţica şi Neţişor

PROVERBE

Ţine minte în tot veacul
Şi nu-ţi băga în cârd cu dracul.

*

Mai bine odată, na!
Decât tot, stăi că ţi-oi da!

*

Puneţi căciula înainte şi te judecă singur.

*

Schiopătura oilor e bucuria lupilor.

*

Gardul cu proptele bune
Nu cade'n timp de furtune.

De oameni cine nu se ruşinează
Nici de Dumnezeu nu se'nfricoşează.

*

Cioara lângă cioară trage,
Alte păsări nu-i sunt drage.

*

Tot cam după neam merg toate,
Din ce este nu-l poţi scoate.

*

Calicul împărat s'ajungă
Cât de mulţi bani s'aibe'n pungă,

•

Lup îmbrăcat în piele de oaie.

Glume

Danciu şi Curcanul.

Un ţigan şi cu fiu-său treceau într'o zi pe lângă curtea boerului din sat.

Dănciucul văzând un curcan pe gard, zise către taică-său:

— Măi tateo!

— Ce mă?

— Vezi tu hăl curcan de pe gard?

— Văd!

— Ce zici, să-l iau, ori să-l las?

— De taică, ce să zic: nici nu-l lua, **dar nici nu-l lăsa — eu din el n'oi** mâca — că-i păcat să mănânc lucru de furat... Dar... ia-l şi partea mea s'o dai pe peşte.

Tot una-i

— Dragă Popescule, cum te-ai schimbat? De când nu te-am mai văzut, părul ţi s'a albit, pielea obrajilor era netedă, acum e sbârcită ca burduful unei armonice. Unde ţi-e privirea ageră şi corpul elastic ca de baletistă?!

— Pardon, pe mine mă chiamă Ionescu, nu Popescu.

— Vezi, nu spun eu, de când nu te-am văzut până şi numele ţi s'a schimbat!

Între jucători

La club, un jucător se adresează altuia:

— Imprumută-mă cu o mie de lei... până mâine.

— Regret, răspunse celălalt. Prefer să-i pierd la cărţi. E mai sigur!

Neaţă camuflat

Căutaţi-l pe Neaţă.

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Nemerii şi io să fac de sentinelă tocmai pe zăpada asta. Şi trebue să stau la postul ăsta până mâine seară.

Ce bine e să aţipeşti puţin spre dimineaţă şi s'o visezi pe Mariţica...

— Vai de mine, ce-i asta? Se topeşte zăpada. Uite ce figură poate să-ţi facă un soare buclucaş! Cum să mai faci de sentinelă acum?

— O fi soarele şmecher, dar eu sunt şi mai dăştept. Uite că am găsit cum voiu sta în post până diseară.

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

CURSURILE ŞCOALELOR MILITARE se vor deschide anul acesta în mod excepţional la 1 Iulie, potrivit dispoziţiunilor Marelui-Stat Major. In acest scop, clasa a opta a şcoalelor secundare de băieţi, se va termina la 1 Aprilie, iar la 3 Mai se va ţine bacalaureatul, astfel ca să se poată face înscrierele la şcolile militare.

D-L GENERAL RĂŞCANU, primarul Capitalei, a hotărît să împartă daruri ostaşilor răniţi din spitalele din Bucureşti. In acest scop, a vizitat spitalele, dăruind ostaşilor cărţi poştale, zahăr, ţigări şi biscuiţi.

Pretutindeni ostaşii au mulţumit călduros pentru dragostea arătată de părintele Capitalei.

CONSILIUL DE PATRONAJ a organizat în ziua de Duminecă, 21 Februarie, o nouă colectă publică, pentru familiile nevoiaşe ale ostaşilor care se luptă pe front. Ziua aceasta, numită „Ziua Ostaşului", este un nou prilej a mărturisi legătura strânsă ce există între cei de acasă şi cei care luptă departe de ţară.

Şi de data aceasta, poporul român va dovedi că este strâns unit în jurul scumpei sale armate.

ÎN CAZARMA unui regiment de Vânători de Gardă, a avut loc solemnitatea depunerii jurământului soldaţilor t. r.

GENERALUL DE DIVIZIE LASCĂR MIHAIL, a fost decorat cu ordinul militar „Mihai Viteazul cl. II", iar căpitanul aviator Stănescu Valentin, a fost decorat cu „Mihai Viteazul cl. III-a", amândoi făcând mari fapte de vitejie pe câmpul de luptă.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE, a cerut Primăriei Municipiului, ca o treime din posturile disponibile pentru înaintări să fie reţinute pentru funcţionarii aflaţi pe front.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

LA 11 FEBRUARIE împlinindu-se două mii şase sute trei ani dela întemeierea imperiului japonez, au avut loc mari serbări în toată Japonia.

MINISTRUL DE INTERNE AL BULGARIEI, d-l Gabrowschy a ţinut o cuvântare în oraşul Plevna, spunând între altele că victoria finală a puterilor Axei şi aliaţilor ei este asigurată, iar Bulgaria trebue să fie gata în orice clipă să dea ajutor Axei cu toate puterile ei, victoria Axei fiind şi victoria Bulgariei.

GANDI, marele şef indian, care a fost băgat în închisoare de autorităţile engleze din India, a declarat din nou greva foamei pe timp de 21 zile, dacă nu i se dă libertatea.

Fiind în vârstă de 73 ani şi nemai putând rezista, Gandi s'a îmbolnăvit.

Congresul indian a făcut o intervenţie ca să fie liberat, altfel se vor produce noi tulburări în India.

ZIARUL SOVIETIC „PRAVDA" a scris de curând că Statele Baltice vor fi încorporate la Soviete; de asemenea vor fi alipite Finlanda şi Basarabia.

Ziarul german „Deutsche Allgemeine Zeitung", ocupându-se de cele scrise de ziarul bolşevic, spune că nici englezii şi nici americanii nu se ridică împotriva acestor afirmaţii bolşevice, ci lasă aceste ţări pradă bolşevismului.

Tocmai pentru acest motiv toate Puterile europene se vor regrupa şi vor lupta până la capăt împotriva sovieticilor distrugători de civilizaţie.

GENERALUL EISENHOVER, a fost numit comandant suprem al tuturor forţelor aglo-americane din Africa de Nord.

GENERALUL BULGAR Cristo Lucoff, şeful mişcării legionare din Bulgaria a fost ucis de un necunoscut.

Se crede că este vorba de o nouă crimă sovietică, de oare ce el era prieten bun al puterilor Axei şi duşmanul neîmpăcat al bolşevismului.

ZIARUL BULGAR „Dnes", publică un articol intitulat „Exemplul românesc" în care după ce arată lupta trupelor române până în Caucaz şi Volga, spune:

„Exemplul dat de România constă în tăria în luptă. România a dăruit războiului actual o armată puternică şi vitează. Poporul şi conducătorii reprezintă un bloc. Nimic nu a putut desface umărul soldatului român de cel al soldatului german, căruia îi făgăduise credinţă.

Soldatul român a ajuns la Volga, a ajuns în Caucaz; ţinând pas cu camaradul său de arme, ostenind, luptând, suferind şi murind alături de el. Toate acestea nu în numele unui egoism naţional, ci dimpotrivă, pentru o cauză a tuturor. Şi nu numai ostaşul de pe front, a rămas neclintit, ci neclintiţi au rămas toţi, până la ultimul român.

Iată, spune în încheiere ziarul Dnes, *acesta este exemplul românesc, care se situează printre marile realizări şi care va fi înregistrat în istoria timpurilor actuale".*

ZIARUL „ZORA" publică un articol despre starea de spirit din România în care se spune între altele că poporul românesc ştie că inamicul Nr. 1 al Statului Român este Rusia Sovietică.

Şi în trecut, Estul a fost pentru existenţa Statului românesc şi a naţiunii române cel mai mare pericol.

SUB TITLUL: „SOLDATUL ROMÂN", Reinische Westfalische Zeitung", publică un articol, spunând între altele:

Pentru prima oară în istoria României, ea a pus acum acea parte a poporului care constitue patru cincimi din populaţie, anume ţărănimea, ca cetăţean demn în cadrul acestui Stat. Ţăranul a stat înainte în umbră, deşi era, după cum se adevereşte astăzi cea mai preţioasă bogăţie a ţării. El alcătueşte armata populară a ţării. Cine cunoaşte pe ţăranul român este surprins de modestia lui în pretenţii şi de natura lui senină.

După ce arată compensaţia pe care ţăranul român şi-a găsit-o în trecut pentru necazurile sale în frumuseţea casei şi a artei sale care merită toată lauda, vorbind despre ţăranii români ce luptă astăzi pe frontul de răsărit, ziarul german adaugă că „ei sunt pregătiţi prin adâncirea lor sufletească pentru asprele legi ale războiului, căci poartă în sângele lor o moştenire vitejească".

Amintind originea latină a românilor şi faptul că România a stat în calea năvălitorilor din răsărit, „Reinische Westfalische Zeitung", spune în încheiere că aceste năvăliri „nu au lăsat aici un popor amestecat şi slab, ci după urma tracilor şi romanilor a rămas un popor viteaz, care în focul războiului de astăzi a trecut proba decisivă a capacităţii sale".

LA 15 FEBRUARIE s'au făcut alegeri în Finlanda, spre a fi ales preşedintele republicei pe o perioadă de doi ani. D-l Risto Ryti, actualul preşedinte a fost ales pentru a doua oară.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Marea bătălie încinsă pe frontul de răsărit este urmărită cu încordare de toată lumea.

Este şi firesc. Acolo se desfăşoară, zi de zi, fără niciun pic de răgaz, cea mai cumplită încleştare pe care a cunoscut-o vreodată istoria războaielor, cea mai puternică izbire de forţe, care dăinuesc pe întregul cuprins al frontului, dela Leningrad la Volhov, dela Nord de Kursk până la gurile Donului şi mai departe, în Vestul Caucazului, până la capul de pod peste Kuban.

Stalin, renunţând pentru moment, la toate planurile ce şi le făcuseră în privinţa întrebuinţării trupelor din Asia, pe de altă parte, înlăturând şi teama unui atac japonez, el a pus pe o singură carte întreaga forţă armată de care mai dispune, pentru a da o lovitură, crede el, trupelor germane şi aliate.

Dar, întrebuinţând sistemul apărării elastice, trupele germane şi-au micşorat frontul, fiind în stare să reziste în bune condiţiuni.

Datorită acestei rezistenţe şi a puterii de luptă nelimitată din partea trupelor germane şi aliate, care activează în mod brav şi hotărît, frontul de răsărit nu a înregistrat nicio slăbiciune, din contra, se prezintă bine închegat pe toată întinderea sa, stăpân pe situaţie şi pe toate mişcările şi acţiunile adversarului.

Că, într'un moment dat, la aripa stângă s'a părăsit un anumit centru de rezistenţă, că la aripa dreaptă s'au cedat unul sau două oraşe industriale, ruinate, aceasta nu poate să influenţeze mersul general al operaţiunilor şi conducerea superioară a bătăliei defensive.

Războiul nu se câştigă şi nici nu se pierde cu câteva sute de kilometri pătraţi de teren cuceriţi sau cedaţi, din teritoriul inamicului.

Războiul se pierde atunci când voinţa de a lupta şi a învinge şovăe.

Ori, nimeni nu se îndoeşte, că trupele germane, române şi aliate continuă această gigantică bătălie defensivă de pe frontul răsăritean cu puteri înzecite, cu siguranţa absolută a victoriei.

Intervenind numeroase rezerve forţele germane să găsesc într'o regiune bine fortificată, încă din anul trecut şi care dispune de numeroase localităţi şi centre industriale ce pot fi utilizate ca puncte de sprijin întărite.

De oarece se apropie desgheţul, bolşevicii caută cu ultima energie să smulgă în zilele ce le-au mai rămas o decizie importantă. Pierderile atingând cifre maxime cum este aceea de 157 tancuri sovietice distruse numai în ziua de 15 Februarie.

O bătălie grea se dă în spaţiul Harkovului unde bolşevicii aruncă în luptă. fără cruţare, masse mari de oameni.

Mai la Sud de Harkov, forţele de cavalerie şi blindate sovietice care realizaseră oarecari pătrunderi adânci spre Vest au fost decimate. Inamicul atacă mereu dar bătălia se desfăşoară în avantajul forţelor germane.

Mergând mai spre Sud în regiunea propriu zisă a Bazinului industrial al Doneţului, luptele au loc în regiunea ce se întinde dela Vest de Voroşilovgrad până la Est de Taganrog. Rezistenţa germană este foarte activă, provocând inamicului grave distrugeri. Atacurile sovietice tind cu insistenţă la o împingere a forţelor germane ce rezistă în intrândul pe care frontul îl formează în această zonă sudică.

Războiul din Africa de Nord

In Tunisia sudică, succesul forţelor Axei este recunoscut şi de sursele inamice. Americanii s'au găsit pentru prima dată în faţa unei acţiuni ofensive de amploare a forţelor Axei şi au fost completamente buimăciţi de atacurile de învăluire ale tancurilor germane puternic sprijinite de bombardierele stuka în picaj. Nu mai puţin de 97 tancuri le au fost nimicite în câteva ceasuri yankeilor începători în arta războiului, de către dibacii tunari germani, experimentaţi de patru ani în mânuirea armelor anticar. Pierzând la un moment dat frânele bătăliei şi ameninţaţi cu o vastă încercuire, americanii au părăsit Gafsa, care a fost ocupată de trupele italiene, şi sunt pe cale de a executa noi mişcări de retragere spre frontiera algeriană.

Anglia recunoaşte înfrângerea americanilor, dar îi mângâe aducându-le aminte că şi în războiul trecut au avut ghinion la început. De altfel englezii ţin să se ştie că cei bătuţi sunt numai ostaşii nord-americani.

In sectorul Ben Gardan pe coasta Mediteranei la circa 120 km spre Sud de Gabcs, ariergărzile Mareşalului Rommel sunt în contact strâns cu forţele armatei a 8-a britanice. Aceasta din urmă şi a eşalonat dispozitivul de ofensivă şi este de aşteptat ca în curând să pornească la un atac susţinut.

Puternicele atacuri ale forţelor Axei în zona Gafsa şi a lacului Schot el Djerid au de scop tocmai să lărgească spaţiul de manevră pentru forţele Mareşalului Rommel.

C. 61.093. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.